

Родовід Поліщуків

Поліщуки... Хто вони? Поліщуками називали і нині ще називають жителів північної смуги України, яка разом з суміжною зоною південної Білорусії, так званим Брянсько-Жиздранським Поліссям в Росії і Люблінським Поліссям у Польщі належить до однієї із своєрідних географічних та історико-етнографічних «областей слов'янського світу — Полісся. Назва «Полісся» має давнє походження. Від цієї назви і пішло поселення «поліщуки», які проживали у лісистій та болотяній місцевості.

Людей з прізвищами Поліщуки, яке похідне від назв поселення, чимало і в нашому районі. Особливо їх багато у поліських селах. Та чи не найбільше у Микуліні.

Звичайно, сьогодні не побачиш тих стареньких дерев'яних поліських хатинок. Здебільшого в селі цегляні красені-будинки. Та й церкву нову збудували також з сучасного матеріалу.

Нова хата і у Володимира Федоровича Поліщука, водія дослідного господарства «Тучинське». Господар на роботі, а господиня Катерина Андріївна щойно прийшла з ферми. Незабаром підійшов і син Руслан. Він нещодавно одружився.

Отже, саме він продовжувач роду Поліщуків. Що характерно для домівок усіх Поліщуків? В усіх, у кого довелось того дня побувати, крім ікон, ще багато й розфарбованих яскравими гами картин різноманітних русалок, чарівних дівчат і мальовничої природи. І, звичайно, вишиванки. Особливо вишиті рушники. Їх палітра така ж багата і різноманітна, як і життя.

Катерина Андріївна розказує про свою сім'ю, про родини інших Поліщуків. Неподаляк живе рідний брат Володимира Петро Федорович. Також водій. А навпроти через дорогу ще один Поліщук — Ростислав Андрійович, двоюрідний брат чоловіка. Він працює трактористом, а дружина в ланці.

— У нас куди не кинь оком, там Поліщуки, — сміється Катерина Андріївна.

І справді, лише в радгоспі їх кілька десятків. Ось у Микуліні Поліщуки Костянтин Омелянович та Микола Прохорович працюють підвожниками. Кожен день з кінями, перебрали дідівську професію. І таких можна називати ще і ще.

Багато цікавого розповідали Калістрат Іванович та Устина Григорівна. Вони також Поліщуки, хоч ді-

воче прізвище у Григорівни гарне — Сівачук. Їм уже під 80 літ.

— У батька було колись 5 гектарів землі, але дев'ять душ в сім'ї. Жили впроголодь. Хліб був дуже дорогий, особливо весною. Я наймався на різні роботи до пана Лісневича. Грунти піщані, то родило мало. У нашому роду майже всі були чоботарі. Купляли в євреїв шкіру і зимою шили, латали чоботи. Це вмів робити і мій дід Бенед, — розказує Калістрат Іванович.

— А жінки здебільшого прями, шили. За вечір муслили спрясти 10 мичок ниток. Аби не скучно, то збирались в когось в одній хаті. Співали і прями. А в свята були вечорниці, то танцювали прямо на вулиці, — пригадує Устина Григорівна.

Їхній син Дмитро — один з кращих механізаторів господарства. Його ж дружина Галина Анто-

нівна — свинарка. Виховують п'ятеро дітей. Два старших сини також працюють у «Тучинському». Добре працюють, добре й заробляють. Безплатно отримали 5 мішків цукру, 5 тонн картоплі. А ще збіжжя, м'ясо.

— Жити можна, посміхасться Дмитро Калістратович, — та ось тривожно на душі, коли навколо політукани сваряться, а десь і б'ються. Нам, українцям, треба лише мир і розуміння один одного.

Як Поліщукам, так і всім нам це першопотреба. І тоді множитиметься родовід, щасливо посміхатимуться матері, багатою буде держава.

Андрій БАВІНЕЦЬ.

На фото: невістка Поліщуків — Катерина Андріївна, добра господиня, вміла вишивальниця. Прийшла, як кажуть, до двору (зліва) Устина Григорівна та Калістрат Іванович — представники старшого покоління Поліщуків (фото справа).